

РЕШЕНИЕ

№ 27556

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав, в публично заседание на 02.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9910** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Ф. Х. И., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. В. П. – САК, със съдебен адрес: [населено място] [улица] (партер), против Решение № 9545/12.09.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Поддържа наличие на основанията посочени в жалбата от ЗУБ при евентуалното му завръщане в страната на произход. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят Ф. Х. И. чрез адв. В. В. П. – редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. П.. Адвокат П. иска съдът да отмени обжалвания акт по съображения, изложени в жалбата. Счита, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, защото административният орган не е обсъдил предоставена от жалбоподателя информация относно опасения от преследване. Счита, че прилагането на понятието

„трета сигурна страна“ за И., като един от основните правни въпроси, които са мотивирали издаването на отказа, следва да се съобрази с отправеното преюдициално запитване по дело № 7126/2024 г. за изясняване на смисъла на това понятие, поради което делото следвало да бъде спряно до отговаряне на преюдициалното запитване с решение на СЕС. И. реално нямало законодателство за предоставяне на статут на бежанците. Поддържа изложеното в жалбата.

Ответникът Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ – редовно призован, се представлява от юрк.К.. Ю. К. иска съдът да постановите съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно, при спазване на административнопроизводствените правила и материални закон, защото изрично е посочено в бежанската история желанието на жалбоподателя за заминаване в Германия и неговото пребиваване в И. от 11 години, което е разгледано в административния акт. В проведеното интервю нямало съществени разлики със задаването на множество въпроси за неговата религия, той не е бил преследван следователно лицето не отговаря на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради това моли съдът да постанови съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К.. Прокурорът счита, че жалбата е неоснователна.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13- 571/21.06.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Жалбоподателя Ф. Х. И. е [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: кюрд, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], като личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3, защото същият не е представил оригинални документи за самоличност, но в хода на производството жалбоподателят е представил оригинал на карта за пребиваване в К., И..

С решение № 8310/31.07.2024 г. на Заместник-председателя на ДАБ-МС производството за предоставяне на международна закрила в Република България е прекратено. Впоследствие И. е подал молба с рег. № УП 6542/08.08.2024 г. за възобновяване на производството.

Ф. Х. И. заявил, че е напуснал С. през 2013 г. легално за И.. Съобщил, че е останал в [населено място] с предоставен от властите документ за пребиваване до месец април 2024 г. Заявил, че в И. не е имал почти никакви права и че положението в страната не е никак добро, поради което на 24 април 2024 г. нелегално е влязъл в Турция. Посочва, че е останал в страната два месеца, като на 11.06.2024 г. с помощта на трафикант е преминал през граничното телено заграждение не по законоустановения ред на територията на Република България. Посочва, че е бил задържан от органите на реда и регистриран като чужденец търсещ закрила, но не е останал да получи решение по молбата си и е напуснал страната нелегално. Пояснява, че е стигнал до желаната от него държава Германия, след което е депортиран обратно в Република България.

Декларира, че това е първата му молба за международна закрила в страната и че е подал молби в И. и Германия.

Жалбоподателят мотивирал молбата си за международна закрила с войната в държавата си по произход. По време на проведеното интервю с рег. № УП 6542/08.08.2024 г. Ф. Х. И. разказва, че е роден в [населено място], област Х., С. и че е живял в [населено място]. Заявява, че е завършил средно образование и че е бил продавач в магазин, че не е служил в редовната сирийска армия и че е търсен от военните. Твърди, че не е женен. Пояснява, че е напуснал С. защото се страхува за живота си, тъй като не иска да се сражава и да убива. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България и че не иска да се завърне в държавата си по произход.

Ф. Х. И. заявява по време на интервюто, че не му е оказвано насилие и че не е заплашван лично от никого в държавата си на произход, а това се доказва и при изслушването на аудио записа от интервюто в хода на съдебното производство. Твърди, че не е подлаган на преследване на основание етническа принадлежност, изповядвана религия или националност. Съобщава, че не е имал проблеми с полицията, армията и официалните сирийски власти. Посочва, че не е бил член, нито на политически партии и организации, нито на паравоенни групировки и формирования. Изтъква, че не е бил задържан и арестуван, не е осъждан в държавата си на произход.

Във връзка с подадената молба административният орган обсъдил приложените по преписката материални факти, относими към разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Жалбоподателят заявил, че през 2013 г. е напуснал страната си на произход и единадесет години живял легално в И., в автономната област К.. Въз основа на тези твърдения РО решил, съгласно чл. 75, ал. 2, във връзка с § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, че за Ф. Х. И. следва да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното му положение в държавата му по произход - С. и в страната, в която е пребивавал единадесет години - И.. Въз основа на представената карта за пребиваване в И. АО приел, че Ф. Х. И. е сирийски гражданин, а като причина за напускането на С. е изтъкнал общата обстановка на несигурност в страната, породена от водещите се там военни действия, и нежеланието му да отбие задължителна военна служба в сирийската армия. По негови думи, на 24 април 2024 г. е напуснал И., като е преминал през Турция и България, с цел да достигне до Германия. Жалбоподателят съобщил, че е бил задържан от българските гранични власти при опит да премине нелегално в С., регистриран е като търсещ закрила, но не е изчакал да приключи производството му и е продължил нелегално до държавата цел на пътуването си, като последователно е преминал през територията на Румъния, У. и А.. Подал е втора молба за международна закрила пред немските власти, след което е релокиран обратно в Република България.

Административният орган обсъдил нежеланието на кандидата да отбие задължителна военна служба в редовете на сирийската армия като цитира, че в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В" е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност била задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е

бежанец, но съществували определени случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска статут на бежанец, когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. В хода на производството тези обстоятелства не се доказали. Чужденецът заявил, че е политически неангажиран и не споделил, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. Не били констатирани и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

При така установените факти и обстоятелства, АО стигнал до извода, че за Ф. Х. И. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, защото съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В така представената бежанска история не били налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Изявленията на жалбоподателя били приети за достоверни, но те били неотнормирани към разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените мотиви не били правно значими за търсената защита, тъй като той не е заявил спрямо него да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в И., където е пребивавал в продължение на 11 години. И. не изтъкнал никакви лични опасения от преследване нито за държавата си на произход, нито за И., където все още живели неговата майка, брат му и двете му сестри. От бежанската история ставало ясно, че не съществуват конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин. Не се установило срещу него да са налице посегателства, чиято системност и мащаб достигат до границата на преследване. Всичко това в съвкупност потвърждавало неоснователността на молбата му. Твърденията му не съдържали и информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова. Сочените от кандидата причини за напускането на държавата му по произход и И., където е живял през последните години не отговаряли и на разпоредбите на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, според които „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост, което не се установило в конкретния случай. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не били заявени. Кандидатът не сочел други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти в С. и в И.. Жалбоподателят не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини нито в С., нито в И..

Ф. Х. И. не отговарял на изискванията за предоставяне на статут на бежанец.

На основание чл. 73, изречение второ от ЗУБ АО разгледал необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

За Ф. Х. И. липсвали предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не давала основания

да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата си на произход - С. и страната, в която е пребивавал - И., поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция" - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С. и И., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари по дело № С-465/07, понятията "смъртно наказание", "екзекуция" и "изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание" наложени на молителя в страната му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. От изложеното следвал извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществувал бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Случаят следвало да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт". Към настоящия момент общоизвестен факт бил наличието на вътрешен въоръжен конфликт в държавата по произход на кандидата за закрила. От приложената информационна справка на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС с вх. № ЦУ-1849/27.08.2024 г. било видно, че в С. положението остава напрегнато и там продължават да се случват инциденти, свързани със сигурността. Изводите от обобщения анализ на горепосочената информация кореспондирали със заявленията от молителя причини за напускане и оставане извън държавата му на произход. Въз основа на информацията за обстановката в родината на Ф. Х. И. се налагал извода, че той е бил принуден да напусне страната си по произход, тъй като там е било възможно да бъде изложен на реална опасност от тежки заплахи срещу неговите живот и личност. Завръщането в С. в настоящия момент било неподходящо за молителя от гледна точка на физическата му безопасност. Налагали се изводите, че не може да се очаква сирийският гражданин да се установи в друга част от територията на държавата си по произход, където да се ползва от закрила, която да бъде ефективна и да има траен ефект, и че не могат да бъдат изпълнени критериите за възможността за вътрешно разселване и следователно тази алтернатива в момента е неприложима за него.

Конкретната бежанска история следвало да бъде разгледана и в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, както в държавата му на произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно И.. От събраната информация по време на интервютата следвало да бъде взет под внимание факта, че Ф. Х. И. е живял на територията на автономната иракска област К. в [населено място] в продължение на 11 (единадесет) години. Именно там е работил като продавач в магазин за дрехи и там към момента продължават да живеят неговата майка, сестри и брат.

Ситуацията в Иракски К. е представена в приложената по преписката информационна справка с вх. № ЦУ-1885/30.08.2024 г., в която е видно, че в доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията (DFAT), Иракски К. се счита за по-малко опасна среда за сигурност от други райони на И.. Според информация в друг контекст, качеството и достъпа до здравеопазване са на по-добро ниво в региона на Иракски К., отколкото в другите райони на И..

Служители на правителството на Иракски К. заявили, че всички вътрешно разселени

лица и бежанци в региона на К. са се възползвали от достъп до обществени услуги и инфраструктура (като питейна вода, електричество, образование, здравеопазване, пътища и напоителни системи) на равна основа с местното население, което отразявало ангажимента на кюрдистанските власти да защитават основните човешки права и човешкото достойнство при належащи обстоятелства.

От информацията в горещитираната справка ставало ясно, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в И. и по-точно в автономната област К.. Ситуацията в [населено място] била определена като спокойна, което било показателно за живота, който е водил кандидатът за закрила там. В случая липсвали данни свободата и живота на чужденеца да са реално застрашени, т. е. стандартите във връзка с чл. 15, б .в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка чл. 9 от ЗУБ не можело да бъдат приложени поради липса на данни за безогледно насилие при вътрешен въоръжен конфликт, с оглед личното положение на заявителя.

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореното решение е връчено на 29.06.2023 г. Жалбата е подадена на 24.09.2024, т.е. в срока по чл.84, ал.3 ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, при надлежно делегирани на председателя на ДАБ правомощия, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от жалбоподателя първа молба за закрила рег. № В-13-571/21.06.2024 г. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. Противно на твърденията му, всички изтъкнати от него факти от бежанската история подробно са обсъдени в обжалваното решение, а това се доказва и от изслушания в с.з. аудио запис от проведеното интервю, поради което не са допуснати твърдените нарушения на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от

кандидата в интервюто правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на него не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Действително според информация в справка рег. № ЦУ 1885/30.08.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ при Р. И. ситуацията в Иракски К. се счита за по-малко опасна среда за сигурност от други райони на И.. Според информация в друг контекст, качеството и достъпа до здравеопазване са на по-добро ниво в региона на Иракски К., отколкото в другите райони на И..

Служители на правителството на Иракски К. заявяват, че всички вътрешно разселени лица и бежанци в региона на К. са се възползвали от достъп до обществени услуги и инфраструктура (като питейна вода, електричество, образование, здравеопазване, пътища и напоителни системи) на равна основа с местното население, което отразява ангажимента на кюрдистанските власти да защитават основните човешки права и човешкото достойнство при належащи обстоятелства.

От информацията в горесцитираната справка става ясно, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в И. и по-точно в автономната област К.. Ситуацията в [населено място] е определена като спокойна, което е показателно за живота, който е водил кандидатът за закрила там. В случая липсват данни свободата и живота на жалбоподателя да са реално застрашени, т. е. стандартите във връзка с чл. 15, б ."в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка чл. 9 от ЗУБ не могат да бъдат приложени поради липса на данни за безогледно насилие при вътрешен въоръжен конфликт, с оглед личното положение на заявителя.

От събраните по делото доказателства става ясно, че жалбоподателя е пребивавал легално в Иракски К. в продължение на 11 (единадесет) години, заедно с майка си, сестрите си и брат си. По време на престоя си в И., сирийският гражданин е работил като продавач в магазин за дрехи, не е имал проблеми с официалните власти или недържавни субекти, живял е без страх от нападения, заплахи или преследване. Като причината за напускането си на автономната иракска област К. кандидатът за закрила посочва, че не е имал права и положителни причини да остане. От 2013 г. сирийският гражданин не се е завръщал в страната си на произход и е живял легално в И., без да е имал проблеми нито от религиозен, нито от етнически характер.

При визираните факти правилно и обосновано административният орган е счел, че следва логичния извод, че кандидата за закрила е напуснал И. по лични причини единствено и само в търсене на по-добър живот, поради което няма никакви основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат отново до територията на Иракски К. и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. Тук е налице и фактът, че Ф. Х. И. е с етническа принадлежност кюрд, което би спомогнало за неговото безпрепятствено установяване на територията в автономната иракска област К., предвид общоизвестния факт, че преобладаващото население са кюрди и там е създадено кюрдско регионално правителство. Ето защо и съдът приема, че И., в частност Иракски К., се явява сигурна държава за кандидата за закрила.

Съдът счита, че твърдението на жалбоподателят и неговия процесуален представител, че И. е атеист е изградена от тях защитна теза, с помощта на която той да оправдае пребиваването си на територията на Р. България. Неоснователно е и искането на процесуалния представител на жалбоподателя за спиране на производството по делото, тъй като за Р. И. не можело да се приложи понятието “трета сигурна страна“, защото това твърдение е в противоречие със събрания по делото доказателствен материал, включително и с доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията (DFAT), в който се посочва, че Иракски К. се счита за по-малко опасна среда за сигурност от други райони на И., защото, качеството и достъпа до здравеопазване са на по-добро ниво в региона на Иракски К., отколкото в другите райони на И., всички вътрешно разселени лица и бежанци в региона на К. са се възползват от достъп до обществени услуги и инфраструктура на равна основа с местното население, което отразява ангажимента на кюрдистанските власти да защитават основните човешки права и човешкото достойнство при належащи обстоятелства. От информацията в горецитираната справка става ясно, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в И. и по-точно в автономната област К.. Ситуацията в [населено място] е определена като спокойна, което е показателно за живота, който е водил кандидатът за закрила там. Следва да се подчертае обстоятелството, че Съдът на ЕС е сезиран с преюдициално запитване по друго дело, в което се разглежда тълкуването или валидността на приложим, по това друго делото, закон, не може автоматично да се използва като основание за спиране на производството, по настоящото дело, до произнасянето на Съда на ЕС. Предвид това съдът приема, че според цитираната общодостъпната информация, жалбоподателят не представлява специфична цел на преследване и намира за недоказани твърденията за преследване, основани на липса на религиозната принадлежност.

При така установените факти относно личното положение и страната на пребиваване на кандидата, правилно административният орган е намерил, че изложеното от него по време на интервюто не попада в предметния обхват на ЗУБ. Той не членува в политически партии и организации, няма проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, не излага конкретни достоверни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие, а изложените такива правилно и обосновано са приети от административния орган като несвързани с основанията за закрила по ЗУБ, вкл. по причините в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Данните от бежанската история на жалбоподателя не навеждат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на решаващия орган, че спрямо кандидата не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същият е бил или ще бъде изложен в страната на пребиваване на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание. От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в И. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице и предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. и автономната му област К. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е. Не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата, в която е живял 11 (единадесет) години, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на Ф. Х. И., следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Х. И., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], пребиваваш в К., И., чрез адв. В. П. – САК, със съдебен адрес: [населено място] [улица] (партер), против Решение № 9545/12.09.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: